

gospa zdravnikova. »Vaša Jelena je na kolodvoru, s Sokoli je menda korakala tja. Oglasila sem se pri vas, ker se mi je čudno zdelo, da je kar sama na kolodvoru. Z mano pa ni nič prav hotela domov.« — Pepa ni odgovorila ničesar. Sesedla se je na pol polomljen stol v veži in ihtela. Marta in Ana pa sta že tekli po stopnicah v prvo nadstropje in klicali: »Jeleno smo našli.« In čez nekaj časa so drvili preko mostu Savinčeva gospa, za njo Ana in za njo s težko sapo uboga Pepa z Marto v naročju. Našli so Jeleno na kolodvoru. Povedala jim je vse. Kako so ji ugajali Sokoli, ki so korakali mimo hiše, kako jih je šla pogledat samo na prag, ker je Pepa ravno ni videla. »No, in potem!« je rekla mama, ki je vzdignila Jeleno k sebi in ji resno zrla v nedolžne otroške oči. »Potem, potem —« je nadaljevala mala ubežnica in v nežnem glasu so že skoro trepetale solze, »potem sem šla z njimi, mamica!« Gospa Savinčeva pa je pritisnila svoje dete še tesneje k sebi, a mala Jelena se je oddahnila. Na poti domov pa je obljubila mamici, da ne pojde nikdar več sama z doma. In mati ji je verjela in verjamemo ji tudi mi in upamo, da bo Jelena še nekoč vestna vrla telovadka.

Tega dogodka sem se živo spomnila letos v počitnicah, ko sem v časopisu čitala vest, da je nenadoma umrla Savinčeva Pepa. Pri delu jo je zalotila smrt. Globoko vrzel je zarisal njen odhod v Savinčev dom. In resnična je bila žalost Savinčevih, ko so spremili staro Pepo na zadnji zemski poti. Odšla je po plačilo, ki ga je zaslužila in ki mu ne bo konca v veke.

Naša gruda.

*Sveta ti si, naša gruda!
Blagoslov Boga Očeta
ob stvarjenju si prejela:*

*Glej gorice vriskajoče,
v njih podnožju polje ravno,
čuj gozdov stoletne pesmi,
morja čitaj zgodbo davno.*

*Šli rodovi preko nje so,
utonili v mrak davnine.
Božja volja namenila
vrednejšim je te dobrine.*

*Bog poslal ji je Slovena,
da preorje jo, poseje,
večne 'ji začrta meje.*

Fr. Ločniškar.

